

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 30/22
V Luxemburgu 22. februára 2022

Rozsudok vo veci C-483/20
Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Celistvosť rodiny – Už
priznaná ochrana)

Členský štát môže využiť možnosť vyhlásiť žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú z dôvodu, že žiadateľovi už bolo priznané postavenie utečenca iným členským štátom

Treba však zabezpečiť zachovanie celistvosti rodiny, pokiaľ je týmto žiadateľom otec maloletého dieťaťa bez sprievodu, ktoré získalo doplnkovú ochranu v prvom členskom štáte

Žalobca, ktorý v roku 2015 získal v Rakúsku postavenie utečenca, sa začiatkom roka 2016 presťahoval do Belgicka, aby sa tam pripojil k svojim dvom dcéram, z ktorých jedna bola maloletá, a kde im bola v decembri toho istého roka priznaná doplnková ochrana. V roku 2018 žalobca podal v tomto poslednom uvedenom členskom štáte, v ktorom nemal právo na pobyt, žiadosť o medzinárodnú ochranu.

Táto žiadosť bola vyhlásená za neprípustnú na základe belgickej právnej úpravy, ktorou sa preberá smernica o „konaniach“¹, z dôvodu, že žalobcovi už priznal medzinárodnú ochranu iný členský štát.² Žalobca napadol toto zamietavé rozhodnutie na belgických súdoch, pričom poukázal na to, že právo na rešpektovanie rodinného života a povinnosť zohľadniť najlepší záujem dieťaťa, zakotvené v článku 7 a článku 24 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), bránia tomu, aby Belgicko využilo svoju možnosť vyhlásiť jeho žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú.

V tomto kontexte Conseil d'État (Štátna rada, Belgicko) rozhodla položiť Súdneho dvoru otázku týkajúcu sa prípadnej existencie výnimiek z uvedenej možnosti.

Veľká komora Súdneho dvora rozhodla, že **smernica o „konaniach“³ v spojení s článkom 7 a článkom 24 ods. 2 Charty nebráni tomu, aby členský štát využil túto možnosť z dôvodu, že žiadateľovi už bolo priznané postavenie utečenca iným členským štátom, pokiaľ je týmto žiadateľom otec maloletého dieťaťa bez sprievodu, ktoré získalo doplnkovú ochranu v prvom členskom štáte, pričom však nie je dotknuté uplatnenie článku 23 ods. 2 „kvalifikačnej“ smernice⁴ týkajúcej sa zachovania celistvosti rodiny.**

Posúdenie Súdny dvorom

Súdny dvor v tejto súvislosti spresňuje, že členské štáty nie sú povinné posudzovať, či žiadateľ spĺňa podmienky na priznanie medzinárodnej ochrany podľa „kvalifikačnej“ smernice, ak takúto ochranu už poskytol iný členský štát. Za týchto okolností sa členské štáty musia zdržať využitia možnosti, stanovenej v smernici o „konaniach“,⁵ vyhlásiť žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú len vtedy, ak z dôvodu buď systémových alebo

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60) (ďalej len „smernica o „konaniach““).

² Podľa článku 33 ods. 2 písm. a) smernice o „konaniach“ môžu členské štáty považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú okrem iného vtedy, ak iný členský štát poskytol medzinárodnú ochranu.

³ Článok 33 ods. 2 písm. a) smernice o „konaniach“.

⁴ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9) (ďalej len „kvalifikačná smernica“).

⁵ Článok 33 ods. 2 písm. a) smernice o „konaniach“.

všeobecných zlyhaní, alebo zlyhaní týkajúcich sa niektorých skupín osôb v tomto inom členskom štáte predvídateľné životné podmienky tohto žiadateľa, ako osoby požívajúcej tam medzinárodnú ochranu, ho vystavia vážnemu riziku neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle článku 4 Charty.

S prihliadnutím na význam zásady vzájomnej dôvery pre spoločný európsky azylový systém totiž porušenie ustanovenia práva Únie priznávajúceho osobám požívajúcim medzinárodnú ochranu hmotné právo, ktoré nemá za následok porušenie článku 4 Charty, nebráni členským štátom, aby využili uvedenú možnosť. Na rozdiel od práva na ochranu pred akýmkoľvek neľudským a ponižujúcim zaobchádzaním nemajú práva zaručené článkami 7 a 24 Charty absolútnu povahu, a preto môžu podliehať obmedzeniam za podmienok stanovených v Charte.⁶

Súdny dvor ďalej uvádza, že „kvalifikačná“ **smernica⁷ ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť zachovanie celistvosti rodiny zavedením určitých výhod v prospech rodinných príslušníkov osoby požívajúcej medzinárodnú ochranu.** Priznanie týchto výhod,⁸ najmä priznanie práva na pobyt, však vyžaduje splnenie troch podmienok, ktoré sa týkajú po prvé postavenia rodinného príslušníka v zmysle uvedenej smernice,⁹ po druhé skutočnosti, že individuálne nie sú splnené podmienky potrebné na získanie medzinárodnej ochrany, a po tretie zlučiteľnosti s osobným právnym postavením dotknutého rodinného príslušníka.

V prvom rade okolnosť, že rodič a jeho maloleté dieťa mali pred zlúčením v členskom štáte, v ktorom je dieťaťu poskytnutá medzinárodná ochrana, oddelené migračné cesty, nebráni tomu, aby bol rodič považovaný za rodinného príslušníka uvedenej oprávnenej osoby, pokiaľ sa tento rodič nachádzal na území tohto členského štátu predtým, ako sa rozhodlo o žiadosti o medzinárodnú ochranu jeho dieťaťa.

Ďalej štátny príslušník tretej krajiny, ktorého žiadosť o medzinárodnú ochranu je neprípustná, a teda bola zamietnutá v členskom štáte, v ktorom jeho maloleté dieťa požíva medzinárodnú ochranu, z dôvodu postavenia utečenca, ktorú má v inom členskom štáte, nespĺňa individuálne podmienky na priznanie medzinárodnej ochrany v prvom členskom štáte.

Napokon, pokiaľ ide o zlučiteľnosť priznania výhod stanovených v „kvalifikačnej“ smernice s právnym postavením dotknutého štátneho príslušníka, treba overiť, či nemá už v členskom štáte, ktorý poskytol medzinárodnú ochranu jeho rodinnému príslušníkovi, právo na lepšie zaobchádzanie, než aké vyplýva z uvedených výhod. S výhradou overenia vnútroštátnym súdom sa nezdá, že by to tak bolo v prejednávanej veci, keďže priznanie postavenia utečenca v členskom štáte nepriznáva tomu, kto požíva túto medzinárodnú ochranu, lepšie zaobchádzanie v inom členskom štáte, než je zaobchádzanie vyplývajúce z takýchto výhod v tomto inom členskom štáte.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

⁶ Článok 52 ods. 1 Charty.

⁷ Článok 23 ods. 2 „kvalifikačnej“ smernice.

⁸ Tieto výhody sú stanovené v článkoch 24 až 35 „kvalifikačnej“ smernice.

⁹ Článok 2 písm. j) „kvalifikačnej“ smernice.